

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 17. Mt. XVIII

Baland.-April 23, 1938

FSR, valst.
respublikos
spalvokla

ATVELYKIO SEKMADIENIS.

E V A N G E L I J A

Jono 20, 19—31.

ANUO metų, tą pačią pirmą savaitės dieną vakare, durims kame buvo susirinkę mokytiniai, esant uždarytoms dėl žydų baimės, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir jiems tarė: Ramybė jums. Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokytiniai, pamatę Viešpatį, džiaugėsi. Jis vėl jiems tarė: Ramybė teesie su jumis. Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu. Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir jiems tarė: Imkite šventąjį Dvasią. Kam nuodėmės atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, jos sulaikytos.

Vieno iš dvylikos, Tomo, kurs vadinasi Dvynas, nebuvo draug su jais, kuomet Jėzus buvo atėjęs. Todėl kiti mokytiniai jam sakė: Mes matėme Viešpatį. Bet jis jiems atsakė: Jei nepamatysiu jo rankose vinių perdūrimų, neįdėsiu savo piršto į vinių vietą, ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną, netikėsiu. Po aštuonių dienų jo mokytiniai vėl buvo viduje ir Tomas draug su jais, Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir tarė: Ramybė teesie jums. Po to jis tarė Tomui: Įdėk čia savo pirštą, matyk mano rankas, ištiesk savo ranką ir įdėk į man šoną, ir nebūk netikėlis, bet tikintis. Tomas atsakė ir jam tarė: Mano Viešpats

L E K C I J A

I Jono 5, 4—10.

BROLIAI: Visa, kas yra gimę iš Dievo, nugalė pasaulį; ir tai yra nugalėjimas, kurs nugalė pasaulį: mūsų tikėjimas. Kas gi yra, kurs nugalė pasaulį, jei ne tas, kurs tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus? Tasai yra, kurs atėjo per vandenį ir kraują, Jėzus Kristus; ne vien per vandenį, bet per vandenį ir kraują. Ir Dvasia yra, kuri liudija, kad Kristus yra tiesa. Nes trys yra, kurie liudija danguje: Tėvas, Žodis ir šventoji Dvasia; ir tie trys yra viena. Ir trys yra, kurie liudija žemėje: Dvasia, vanduo ir kraujas; ir tie trys yra viena. Jei mes priimame žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas yra didesnis, kad jis yra liudijęs apie savo Sūnų. Kas tiki į Dievo Sūnų, turi savyje Dievo liudijimą.

ir mano Dievas. Jėzus jam tarė: Kadangi mane matei, Tomai, tu įtikėjai; palaiminai, kurie nematė ir tikėjo.

Jėzus padarė savo mokytinių akivaizdoje dar daug kitų stebuklų, kurie neparašyti šitoje knygoje. Tai gi parašyta, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte jo vardu amžiną gyvenimą.

Žemiškieji Turtai -- Didžiausias Sielai Pavojus

SUMATERIJALIZĖJUSI pasaulio žmonija, šiandien nieko kitą taip labai netrokšta, kaip įvairių žemiškųjų turtų. Daugumas žmonių už turtą, už pinigus, už tarnybą, laipsnį, parduoda visa, ką tik savy aukščiausio, — kilniausio turi: tikėjimą, Dievą ir pagaliau taip brangią savo sielą, — Brangiausiuoju mūsų Išganytojaus, Jėzaus Kristaus krauju atpirktą! Piniguose ir turtuose jie visą savo viltį sudeda ir ramiai užmigdyta savo sąžine, laukia savo gyvenimo galo

— mirties, ir, pagaliau, baisaus ir teisingo V. Dievo teismo.

Gera! tą dalyką apsvarstę, savo mintimis ir dvasia persikelkime pomirtinį gyvenimą ir stokime į V. Dievo teismą. Mes vienu akymirksniu pamatysime, kaip menkam ir nelaimingam ponui pinigui ir turtui tarnavome. Jei čia, žemėje, V. Dievui tarnavimą ir savo sielos reikalus buvome pastūmę į šalį, jei vien tik pinigą ir turtą gau-

dėme, — Dievo teismo akyvaizdoje, mes išvysime save didžiausiais pavargėliais esant. Reikalingo ir nenykstančio turto įsigyti, ten pamatysime, kad jau nebeturime laiko, nes jau reikia iš savo gyvenimo darbų duoti Dievui apyskaitą ir imti užtarnautas užmokesnis.

Šiandien daugelis žmonių praranda tikėjimą ir V. Dievą, nes velnias viešpataudamas jų draugijoje, įlenda pagaliau ir jų širdysna. Pirmiausia jis paslepia nuo jų akių neturto ir nusižeminimo dorybę, o vieton jų — sužadina gyvulišką turto bei pinigų troškimą, kas, jeigu tik žmogaus imama praktikuoti, — savaimė išveja iš širdies Dievą, užgesina tikėjimą, ir žmogaus sielos išganyimo reikalus, visiškai pastumia į šalį.

Taip velnio komanduojamas, žmogus nejučiomis prieina savo gyvenimo ribas. Reikia su gyvybe, turtu ir pinigais skirtis, nors ir Dievas žino, kaip to nenorėtų ir priešintusi. O kas paskui!? Paskui, bausis Dievo teismas, amžinybė, pragaras... Nes Išganytojas šv. Evangelijoje sako:

“Lengviau yra drambliui išlysti per adatos auselę, negu turtuoliui (ar turtų ir pinigų trokštančiam) dangaus karalijon įeiti”.

Paklauskime turtuoliams, — turtų ir pinigų graibstytojams Viešpaties ištarmės, Paskutinio Teismo Dieną:

— “Eikite nuo Manęs prakeikti!... — Nes buvau alkanas, ir nepavalgydinote Mane; troškau, ir nepagirdėte Mane; buvau nuogas, ir nepridengėte Mane... Jie gi sakys: kuomet, Viešpatie, mes Tave alkstantį matėme ir nevalgydinome, trokštantį ir negirdėme, nuogą ir nepridengėme? Tuomet Viešpats jiems atsakys: Ištiesų ištiesų sakau sakaus jums, kuomet tikrai vienam iš tų mažiausių mano brolių nepadarėte, — Man pačiam nepadarėte”.

Žmogus savo širdį davęs užviešpatauti tam nelabajam demonui, turtui ir pinigui, visiškai pamiršta apie Dievą ir savo artimo meilę, kuri žmogaus sielos išganyimo reikale, yra svarbiausias faktorius! Dievą mes tikrai mylime tikrai tuomet, kai mylime savo artimą. Kristus rašto žinovams taipgi pasakė, kad meilė Dievo ir artimo, yra didžiausias prisakymas, ant kurio remiasi visos įstatymas ir pranašai. Ir ištikrujų. Jei-

gu mes kaip tie parizėjai tik šauksime: “Viešpatie! Viešpatie”, ir visiškai nemylėsime ir apleisime savo artimą. Viešpats be abejo mums pasakys: “Nepažįstu jūsų!...”

V. Dievas sutvėrė šį pasaulį taip, kad jis visus jo tvairinius, pakankamai visa kuo ap rūpintų. Tačiau kaip daug pasauly yra tokių žmonių, kurie dėlei tos artimo ne meilės, šykštumo, gruoboniškumo, taip didel materijali, o kartais ir moralį skurdą, dėlei tos priežasties kenčia!

Pagaliau paklauskime ką apie tai kai kurie šventieji Bažnyčios Tėvai sako:

Šv. Grigalius Didysis sako: — “Ši žemė, kai ji buvo Viešpaties sutverta, — Dievas ją paskyrė bendrai su visais jos turtais, ką tik ji turi ir duoda, bendrai visiems žmonėms naudotis. Žemė, o ypatingai žemės vaisius, kuris žmonią peni, nėra vieno arba kelių, bet visų žmonių bendra nuosavybė. Kas kitus nuskriausdamas per daug visa savinasi, aiškindamas speciales savo privilegijas, — tas pamiršta tai, kad jis nuo Dievo vagia tai, ką Dievas bendrai visiems yra paskyręs! Jeigu mes bi ką nors savo artimui gero darome, — jį šelpiame, — duodame visa kas jam reikalinga, — tai duodame ne savo pačių, o tik jo paties jam priklausančiąją dalį. Nes visa, ką mes turime, kuo naudojames ir ką kitam duodame, — nėra tikroji mūsų nuosavybė, o tik V. Dievo mums duota dovana, kurios, kokioje formoje ji nebūtų, — mes neturime teisės savo artimui jos pavydėti”.

Šv. Ambraziejus sako: — “Dievas visa taip sutvarkė, kad kiekvienas daiktas, kiekvienas žmogaus maisto gabalėlis, turi bendrai visus pasotinti, o žemė privalo būti bendra visų nuosavybė. Dievas gamtiniu būdu tas visas teises lygiai suteikė kiekvienam žmogui, visų žemės turtų paveldėjimo ir jais naudojimosi, o godulybė padarė tai, kad visas tas Dievo duotas žmogui teises, Jo dovanomis naudotis, šykštuoliai pasigrobia savo rankosna, o kitiems nė trupinėlių jų (teisių), nebenori duoti”.

Garsusis romėnų rašytojas Lactactijus, pažinęs Jėzaus Kristaus mokslą, savo veikale “Divinae Institutiae”, šiame dalyke sekančiai išsireiškia:

— “Viešpaties Dievo akyse visi žmonės

yra lygūs: — nėra nė pono nė vergo. O tai todėl, kad visi esame vieno Dangiškojo Tėvo vaikai, ir visi turime lygiai tas pačias teises, — Dievą vadinti savo tėvu... Todėl nė graikai nė romėnai, negali turėti skirtingesnių teisių, vien dėl to, kad vieni per savo gudrumą ir suktybę iš plebėjų patricijai (iš vargšų turtuoliais) pasidarė ir tapo skirtingi laipsnių ir luomų privilegijose, ir vargingųjų luomo jiems (turtuoliams), nelygybe vaduodamiesi, prašalino teisėtumą”.

Brangiausias mūsų Išganytojas, Jėzus Kristus, mums sako: — “Ieškokite pirma Dievo karalystės ir jo teisybės, o visa kita, kaip maistas, apdaras, vėliau jums bus duota”.

Kad šiandien pasaulyje randasi taip daug varguolių luomo žmonių, kurie teisėtus savo visa ko reikalavimus nieku būdu nebegali patenkinti, — tai vien tik dėl to, kad kiti yra neteisingi; Dievas, kaip daugelis kad klaidingai samprotauja, čia su visu nėra kaltas. Dievas nesutvėrė pasaulį taip, kad jis pakankamai visa kuo, neįstengtų žmonių aprūpinti. Tačiau jeigu savymylos ir godumo pripildyti turtuoliai, vieni į savo rankas visus žemės turtus pasiglemžia, tat aišku, kad vargšams turi visa ko trūkti.

Turtuolis, sulyg Išganytojaus žodžių, pasinėres pragaro gelmėn, ir per vėlai tą tiesą pamatęs, norėjo pranešti bent savo bro-

liams, kad nors jie ten nepakliūtų. Tačiau Abraomas jam pasakęs, kad jo užkietėję broliai jo nepaklausys, nors jis ir iš karsto sugryžęs jiems kalbėtų!...

Ką padės turtus ir pinigus begraibstančiam nelaimingam turtuoliui žmogui, nors jis, anot šv. Evangelijos žodžių, ir visą pasaulį būtų nupelnęs, jeigu savo sielą pražudytų! Aptemdintas nelaimingo turtuolio protas, apmaino amžinybę ant trumpos, pranykstančios valandėlės!...

V. Dievas pagaliau mus tiesiog įpareigoja būti teisingais. Ir dėlei to, mes turime teisę visa to, kas tik pasaulyje yra neteisinga, taisyti. Tai mūsų visų kaipo Dievo vaikų bendra pareiga. Gi mūsų religija, tame darbe mums nušviečia kelią ir nustato to darbo kryptį.

Pastudijuokime pagaliau tame reikale popiežių enciklikas, Leono XIII ir Pijaus XI. Karštai Dievą melskime už Kristaus karalijos, čia, žemėje, kuoplačiausią išsiplėtimą; negrobstykite ir netrokškime visa to, ką V. Dievas kitiems žmonėms skyrė. Nesiekiame kelių tikslų kartu atsiekti, o tik vieną, — patį svarbiausią: išganyti savo nemirtinąją sielą. Ir tai mes lengvai galėsime atsiekti, kai mylėdami V. Dievą, — lygiai mylėsime ir savo artimą, su juo visur ir visuomet, kaip patys su savimi elgsimės, ir visa jam taip, kaip patys sau darysime.

J. Butkevičius

MIRIMŲ SKAIČIUS

Patyrimas ir istorija mums aiškiai rodo, kaip neatmainoma yra ši Viešpaties ištarmė ir kaip nesusekami Jo keliai.

Adomas ir Ieva vos buvo bepradedę džiaugtis savo pirmaisiais sūnumis, kaip Dievo prakeikta žemė pirmą kart paraudonavo nuo žmogaus kraujo. Tai nelaimingas Kainas užnušė savo brolių Abelį. “Iš Kainas tarė savo broliui Abeliiui: Išeikiva laukan! Jiedviem gi esant lauke, Kainas pakilo prieš savo brolių Abelį ir užnušė” (Pradž. 4, 8).

Ilgas pirmųjų žemės gyventojų amžius, Dievo Apvaizdos suteiktas greičiau žmonių žiminei prasiplatinti, rodo, būtų ga-

lėjęs išbraukti iš atminties žiaurų visuotini mirties įstatymą. Bet kaip nuostabiai Šventoji Dvasia primena žmogui šią taip didžią bet kartu ir liūdną tiesą: **“Ir viso amžiaus, kurį Adomas gyveno, susidarė devyni šimtai trys dešimtys metų; ir jis numirė... Ir viso Seto amžiaus pasidarė devyni šimtai dvylika metų, ir jis numirė... Ir visų Enoso dienų buvo devyni šimtai penkeri metai, ir jis numirė”** (Pradž. 5, 5-11). Ir taip pat Šventasis Raštas išskaičiuoja visą eilę pirmųjų gyventojų, kurių gyvenimas siekė šimtus metų. Ilgiausiai iš jų visų gyveno Matūzalis, sulaukęs net devynių šimtų šešių dešimtų devynerių metų; tačiau Šventasis Raštas ir prie jo gyvenimo dienų prijungia nemalonus sakinį: **“Ir jis numirė...”**

Nojaus laikais, t. y. maždaug apie penkiolika šimtų metų nuo pirmųjų tėvų įsikūrimo Rojuje, žmonių giminė buvo jau gana gausinga; tačiau, didėjant žmonių skaičiui, didėjo ir jų ištvirkimas. Dievas tad sutrumpina žmogaus amžių, — iš šimtų metų padaro tik dešimtis. Be to, Viešpats tarsį gailisi greitai padidinęs žmones, bausmės įrankiu pasirinkdamas tvaną. Kiek aukų tada rado besotė mirtis ir kaip pasitvirtino Adomui Viešpaties žodis: **“Dulkė esi ir dulkėmis pavirsi”** (Plg. Pradž. 3, 19).

Šiandien, praslinkus tūkstančiams metų nuo pasaulio tvano, Rojuje duotas pirmiems tėvams įsakymas veistis ir daugintis iš naujo atgijo, ir žmonių giminė jau bemaž visą pasaulį turi apėmusi. Nuo žemės krašto ligi krašto, galima sakyti, beveik eliko nė vieno nežinomo kampelio. Ir ką gi rado gudrūs tyrinėtojai, pirmieji pasiekę amžinus Šiaurės ledynus, saulės deginamuosius Afrikos tyrus ir išsisklaidžiusias Didžiojo Vandenyne salas? Rado šiokių ar tokių kultūros liekanų, bet drauge, — o, nemalonus atradimas! — užtiko ir mirties, tos neatskiriamos žmogaus draugės, pėdsakus. Kaip šešėlis neatskiriama seką daiktus, taip mirtis gyvybę: kur tik užtinkama žmogus, kur tikta kokia gyvybė, ten greta ir lavonas...

Šiandien, skaitant apvaliais skaičiais, visų žemės gyventojų yra 1800 milijonų, t. y. milijardas aštuoni šimtai milijonų. Šis skaičius, žinoma, diena iš dienos vis didėja. Tačiau labai tiksliai apskaičiuota, kad kiekvienais metais penkiasdešimt milijonų žmo-

nių mirtis nusineša su savim. Tai gi kiekvieną dieną miršta šimtas keturiasdešimt tūkstančių žmonių, kiekvieną valandą — maždaug šeši tūkstančiai, kiekvieną minutę — šimtas, kas dvi sekundės — trys žmonės!

**“Kaip rudenį lapai pageltę, nuvytę
Vis krinta nuo medžių čia vienas po kito...
Ir štai paskutinį jau vėjas nurito...”**

(Dantė, Pragaras, III, 112).

Taip ir su kiekvienu mano širdies piakimu, kita žmogaus širdis amžinai paliauja plakus; kiekvieną dienos ar nakties akimirką vieną sielą, iš laiko rėmų, skrenda į amžinybės gelmes...

Šis liūdnas vaizdas dar pasirodo baisesnis, atsiminus įvairias aplinkybes, kuriose mirtis užklumpa didesnę žmonių dalį. Verkiame vargšo, sulinkusio žilagalvio senelio, kuris skiriasi su šiuo pasauliui, tačiau mus bent kiek-ne-kiek tildo mintis, kad pastarasis jau atgyvenęs skirtą žmogui amžių, kad jam jau laikas mirti. Bet atskleiskime knygą, kurioje suravyta mirusieji kūdikiai, vaikai, jaunikaičiai... O, beširdė mirtie! — sušukime. Kūlikių 1—7 metų amžiaus miršta kas trečias; daugiau kaip pusė visų žmonių apleidžia pasaulį tarp 1 — 14 metų amžiaus. Kaip tad daug dar nepražydušių gėlių nuskina negailestingoji mirtis! Kiek nelaimingų motinų, pasilenkusių prie šalto lavonėlio, lieja graudžias ašaras, paskutinį kartą bučiuodamos savo nepražydušį džiaugsmą...

Gyvenimo pradžioj, pačiame žydėjimo laikotarpy, atsiskyrusieji su pasauliui tulžies kartumu graužia širdį, o netikėtai išplėstieji dar kartesniais lašais ją pripildo...

Neužtiksi nė vieno laikraščio, kuriame nerastum ištisas eiles įvairių nelaimingų dienų atsitikimų: gaisrų, nuskendimų, žemės drebėjimų ir t.t. ir t.t. Niekados gal nebuvo tiek daug staigių mirimų, kaip mūsų dienomis. Žengianti pirmyn kultūra, apšvieta, materialinė būklė, įvairios mados ir k. drauge su savim neša ir didelių žmonių nelaimių. Tarp artimesnių mūsų dienomis nelaimingų atsitikimų visi atsime name baises žemės drebėjimus, išgriovusius didžiulius miestus: San Franciską (Amerikoje), Mesiną, Kalabriją (Italijoje), Martinikos salą, ir pagaliau 1925 m. griuvėsiais paverstą Japonijos sostinę Tokiją su milijonu aukų ir daugybę kitų miestų, paskutiniais laikais išgriautų. Metais

prieš pat Didįjį Karą, vienos valdžios laikraščio "Veritas" apskaitimu, nuskendę daugiau kaip 330 garo laivų ir 1000 būrinių su visais tarnautojais. Taip pat daugelis mūsų atsimena nugrimzdusius vandenyno gelmėse didžiausius laivus: "Titanic", "Epress or Ireland", "Liberte", "Ville d'Alger". Prie sakytų nelaimių, skausmo šauksmu nuskambėjusių per visą pasaulį, reikėtų dar pridėti nemažas skaičius povandeninių laivų, nušendusių mūsų dienų karuose, apopleksijos užmušimų ir visą eilę kitų kitokių nelaimių; tiesa, gal mažesnių, bet vis dėlto gana dažnų, kurių skaičiaus nežinome.

Bet dar užmiršome vieną didžiausių belaikės mirties priežasčių — karus. Visą kūną širpuliai pereina, pamanius apie milžinišką jaunuolių skaičių, prarytą amotų, kulčių, šrapnelių ir kitokių žudymo įrankių. Tik tai vienas Didysis Karas prarijo keturis milijonus gyvybių, t. y. daugiau, negu kad visa

Lietuva. Bendrai sakoma, jog karo lauke yra žuvę kur kas daugiau kaip aštuoni milijonai; o kas suskaičytų visas kitas, netiesiogines, tačiau nė kiek nemažesnes, aukas?

O, kad bent dabar, pasaulio horizonte auštant pirmiesiems taikos spinduliams, Ramybės Angelas galutinai įkištų į makštis kraujais suteptą kardą! Bet nematyti, kad Viešpaties rūstybė būtų permaldauta, nes pasaulis ir po karo rykštės vis dar nenori atidaryti savo akių Amžinai Tiesai. Todėl pasauliui ir dabar dar gresia kardo bei ugnies tvanas, gal būt dar žvėriškesnis su savo žudymo priemonėmis. Ir, kas svarbiausia, kad žiaurioji epidemija renka sau pačias jaučiasias ir tvirtasias aukas.

Ši mintis teparagina ir mus pačius, kolei dar laikas, budėti, rengtis ir kitiems savo maldomis bei gerais darbais pagelbėti.

J. Packevičius, MIC.

Jėzus eina su dviem mokytiniais į miestelį, vadinamą Emaus, kuris iš Jeruzalės buvo šešios dešimtys varsnų.

Kun. A. T. (Samata)

SPAUSDINTO ŽODŽIO ĮTAKA

Gero ir blogo galingoji agentūra

SAKOMA, kad mūsų amžiuje skaito visi. To sakymo tiesa reiškiasi tame, kad galinga spauda nenustojant skleidžia spausdintą žodį, ir nesuskaičiuojamais laikraščiais ir leidimiais užlieja pasaulį. Leidėjų statistika nurodo, kad vien Amerikos Jungtinėse Valstybėse daugiau nekaip penkias dešimt milijonų laikraščių spausdinama bei išleidžiama kas dieną, neskaitant periodinių leidinių, pamfletų ir knygų. Didelis skaičius šeimų kiekviename mieste, kiekvienoje valstybėje ar krašte skaito bent vieną dienraštį, vieną savaitraštį ar kitą mėnraštį, ir knygas, gaunamas iš įvairių versmų. Tų faktų akivaizdoje, argi neapgailautina, kad vien trečdalis iš katalikų, gyvenančių Amerikoje, prenumeruoja ar palaiko katalikiškąjį laikraštį ar mėnraštį?

Gerosios spaudos skaitymas yra galinga pagalba žmonių inteligencijos bei proto sąmonės kėlimui ir doroviškam auklėjimui. O blogosios spaudos skaitymas kaip tik priešingai veikia į žmones ir juose kuria pikto įtaką, kuri ryžtasi sugriauti tikėjimą ir pavergti žmogų, darant jį panašiu į gyvulį. Tikrumoje, yra labai sunku nurodyti, kokią didingą galybę turi spausdintas žodis. Kaip spauda, negalima rasti galingesnės agentūros dėl gero ar pikto. Spaudos įtaka visur plečiasi, plinta. Daugumoje, ji galingai veikia draugijose ir visuomenėje. Ji įeina į šeimos židinį. Ir ji niekada nesnaudžia. Ką apaštalas Jokūbas kalbėjo apie burną, kad "iš tos pačios burnos eina palaiminimas ir prakeikimas" (Jok. III, 10), tą patį galime teisingai taikinti ir spaudai. Kaip perkūno žaibas, spauda šiandien apninka visas vietas. Spausdinto žodžio įtaka eina į šeimų židinį, nušviečia ar temdo gyvenimą, palieka mirtinus nuodus ar gydantį balsamą. Kai spausdintame žodyje glūdi tiesa ir teisybė, tuomet spauda tampa brangi tarnaitė Bažnyčiai. Kai spausdintas žodis yra persunktas neteisybės, neapykantos ir nedorovės dvasia, tuomet spauda tampa baisus pavojus draugovei ir atkakliausias priešas tikėjimui.

Katalikų spaudos pasiuntinybė

Popiežius Pijus XI vasario mėnesį skyrė ir paskelbė, kaip Katalikų Spaudos mėnesį. Vasario mėnuo yra ypatingai aukotas spausdinto žodžio apaštalavimui, idant dėjus pastangų katalikus pažadinti bei išjudinti ne vien kad jie suprastų reikalą ir žinotų pareigą skaityti katalikiškąją literatūrą, bet taip pat, kad remtų ir palaikytų katalikiškąją spaudą, ir kad tuomi ji taptų naudingesnė ir išganingesnė agentūra katalikų žmonių tikėjimo tvirtam išlaikymui ir tvėrimui. Katalikų spaudos pasiuntinybė yra sėti tikėjimo sėklą ten kur nėra pasėta, tvirtinti tikėjimą kur yra maža, kad išduotų našų vaisių. Katalikų spaudos tikslas yra sielos, jų išganymas ir Dievo Karalystės plėtimas. Tuo atžvilgiu katalikų spauda yra vienintelė spauda ir, kaip uola, tvirtai stovi prieš pasaulinę spaudą. Katalikų spauda pureno dirvą ne vien vakar ir šiandien, bet tai darė per dvidešimt amžių, pradedant Pasaulio Geibėtojo gimimu. Ji nepareina iš žmonių dieninių padavimų ar atsitikimų, vadinamų sensacingomis žiniomis, ir joms nevergauja. Ji yra Kristaus įkurtos Katalikų Bažnyčios gyvenantis balsas. Popiežius Pijus XI, kalbėdamas Katalikų Spaudos Sąjungos žurnalistams, apie tai vaizdžiai išsireiškė: "Jūs esate mano balsas. Aš nekalbu, kad jūs mano balsą darote girdimu, bet kad jūs esate mano paties balsas, nes, iš tikrųjų, be Katalikų Spaudos pagalbos būtų visų mūsų Tėvo tik menkas skaičius vaikų, kurie galėtų pažinti mano troškimus ir mintis".

Kad katalikų spauda mūsų dienose tvirtai laikytųsi ir sustabdytų blogosios literatūros pragaištingą žengimą, turime ją remti ir palaikyti. Tokis nuoširdus ir kilnus paremimas turėtų eiti iš vieningo ir uolaus Katalikų Veikimo, kurį taip garbingai iškėlė dabartinis Popiežius Pijus XI. Katalikų Veikimo didžiausia, galingiausia ir toliausiai siekianti forma tūno ir glūdi spaudoje. Ir kaip apgailautina, kad ta galingoji agentūra dabar pasiekia trečdalį visų katalikų Amerikoje! Galima užtikrinti, kad efektingiausias kelias katalikų spaudos plėtimui y-

ra pačių pasauliečių apaštalavimas. Tie, kurie prenumeruoja katalikiškus laikraščius, galėtų lengvai užinteresuoti ar prikalbinti vieną ar kitą savo kaimyną ar pažįstamą, kad vieniems ar kitiems metams užsisakytų katalikišką dienraštį, savaitraštį ar mėnraštį, arba, perskaitytų laikraščių ir mėnraščių, kad nenumestų, bet duotų kitiems pasiskaityti. Tuomi jie taptų apaštalai katalikų spaudos plėtimui. Katalikų Veikimo tolygi forma būtų ideališka ir garbinga darbuotis ne vien vasario mėnesį, aukotą Katalikų Spaudai, bet tokia išganinga darbuotė galėtų nenustojančiai tęsėti ir tvirti šių ir būsimųjų metų kiekvieną mėnesį.

Katalikiškoms šeimoms, kurių namuose nėra katalikiško dienraščio, savaitraščio ar mėnraščio, grėsia pavojus, kurs dažnai nusilpnina ar pražudo tikėjimą. Šiose dienose, nesiranda tokių namų, kuriems negręstų kasdieniniai antpuoliai prieš krikščioniškus idealus, prieš tikėjimą ir dorovę; ir tie antpuoliai neliauja ėję iš pasaulinės spaudos, kuri dailiai vaizduoja visa, kad patys katalikai nepamato tų klasingų pavojų ir nuodinančių ar žadančių kilpų.

Tėvai, kurie savo vaikams draudžia bendrauti su negeistiniais ir abejojamos dorovės bendrais, leidžia gerėtis iš kai kurių

meniškų nepadorių paveikslų ir skaityti tokią literatūrą, kuri vaikus stato į pavojų, kurio nuotaika praranda dorovinį pobūdį. Namų židinys ar šeimos sukurta gūsta turėtų visada būti palaimintas ugniakūrys, kurs apsaugo nuo kiekvieno pavojaus ir nelaimės, kurs gimdo įtaką dėl gero, kurs tvirtina jaunuolio ar skaistuosės kilnų būdą ir skaistina jaunatvę. Tėvai, kurie savo namus aprūpina gera ir katalikiška literatūra, daug pelno savo pareigų garbingame vykdyme ir vaikuose įturtina kilnias dorybes. Kunigas, daug prityręs ganytojas pareigoje, vieną kartą pareiškė: "Tai yra ypatingas reiškinys, kad kur Katalikų Spauda yra galinga, ten Katalikų Tikėjimas yra taip pat galingas. Katalikiški laikraščiai ar leidiniai uolius katalikus daro uolesniais. Katalikų Spauda atšalusiems katalikams neleidžia snausti. Gerai skaitoma katalikų spauda gelbsti užsimiršusiems katalikams ir atgaivina jų tikėjimą..." Tie nurodymai yra vien atbalsis bei aidesys žodžių dabartinio Šv. Tėvo, Katalikų Spaudos didvyrio Popiežiaus, kurs sako: "Katalikų Spaudos įtaka ir galybė yra taip didelė, kad ir mažas pasidarbavimas teisingosios spaudos naudai visada esti didelės svarbos, nes gimdo išganingą paseką".

MINTYS APIE LAIKĄ

YRA sakoma: prabėgo valanda, diena, savaitė, mėnuo, metai; prabėgo laikas, prabėgo gyvenimas... Dažnas klausia: kas tai yra tas laikas?

Laikas pats per save yra niekas. Susideda jis iš praeities, kuri jau praėjo, iš ateities, kuri dar tik bus, ir iš dabarties, kuri amžinatvės jūroje yra tikrai mažas, smulkutis, vos pastebimas lašas.

Nors dabarties momentas (valandėlė), palyginti jį su amžinybe, tiek reikšmės teturi, kiek lašas jūroje, vis dėlto jis mūsų išganymui turi be galo didelės reikšmės. Kiekviena prabėganti, valanda, nepastebimai pralekianti minutė turi mums didelės reikšmės dėl to, kad, iš atžvilgio į jos sunaudojimą, ji neša mums amžiną garbę arba amžiną pasmerkimą. Todėl ir šventasis Bernardas, turėdamas prieš akis laiko svarbumą, su-

žunka: "O valandėle, nuo kurios visa amžinybė pareina!"

Žemiškasis žmogaus gyvenimas su savo valandomis ir minutėmis yra tai didelė Dievo dovana, tai Jo malonės laikas, kuriame mes galime pilnomis rankomis semti iš Jėzaus Kristaus nuopelnų izdo. Dėl to turime taip gyventi, kad dienos pabaigoj, ranką ant krūtinės padėję, galėtume pasakyti: "Mano diena buvo pilna", t. y. pilna palaimos, pilna gerų darbų. Ir palaiminti bus tie, kurių dienos bus atrastos pilnos (plg. Luk. 12, 37).

Tik geru laiko sunaudojimu galima išganytas atsiekti. Dėl to ir sakoma, kad mūsų laikas yra šaltinis amžinosios laimės, kad laikas yra raktas, kuris atrakina neįkainojamus malonės turtus, kad jis yra aušra, pasitinkanti ramiai mirties valandą, teismą ir

amžinąją laimę.

Iš to matome, jog laikas yra be galo brangus turtas. Tai pirmutinė ir reikalingiausia Sutvėrėjo malonė, kurią mums Dievas sudėjo į mūsų rankas. Per gerą laiko sunaudojimą galime Dievą pelnyti. O priešingai, per netinkamą laiko sunaudojimą, — Jo nustoti.

Ir tasai laikas mums yra taip reikšmingas tiktai čia, žemėje. Po mirties neskaityti nei metai, nei dienos, nei valandos...

Amžinybėje laikas neturi jokios svarbos, nors jį ir skaitytume.

O, kad pasmerktieji gautų nors pusvalandį žemiškojo gyvenimo laiko, — būtų išganyti!.. Bet, deja, jiems tas pusvalandis jau nebus duota... Duok laiko išrinktiesiems danguje, o jų laimė padidės! Paaukok tik keletą dienų vargingoms sieloms skaistyklėje, o jos vertais atgailos darbais greitai atsilygins už savo kaltes. Bet jiems visiems to brangaus laiko niekadus nebus duota. Jiems toji Dievo malonė jau praėjo. Dėl jų laiko jau nėra. Tik mes, gyvendami dar čia žemėje, turime laiko, — laiko sėjimui, darbui ir surinkimui pilnų varpų į dangaus klojimus.

Tačiau tas laikas taip trumpas ir gan greitas! Ir iš tikrųjų anot dainiaus žodžių:

“Lekia dienos ir savaitės,

Bėga mėnesiai risčia.

Vos buvai dar jaunikaitis—

O senatvė štai... ir čia”...

Šv. Raštas dažnai įvairiais palyginimais moko, kad tik ta tiesa žmonės labiau susidomėtų. Jis laiką vadina gėle, kuri nuskinata bematant nuvysta saulėje; laivu, kuris dalija jūros bangas pusiau ir praplaukęs paskui save nepalieka jokio pėdsako; paukščiu, kuris ore skrenda ir po valandėlės nyksta iš akių; strėle, lekiančia žaibo greitumu ir pan...

Iš to visiems drauge ir kiekvienam atskirai eina pamokymas, kurį Išminčius duoda: “**Mano sūnau, naudokis laiku, daryk gera ir venk pikto**” (plg. Ekkli. 4, 23).

Kai kartą buvo užklausta šv. Joanna de Chantal, kodėl ji nenorinti po sunkių darbų nė valandėlės pasilsėti, atsakė: “**Juk toji valandėlė yra ne mano nuosavybė, kad ją poi'siui sunaudočiau. Paaukojau ją Dievui ir dėl to negaliu imti sau tai, kas Jam priklauso**”.

Tegul tad, brangūs “Kristaus Karaliaus Laivo” skaitytojai, įstringa ir į mūsų širdis tos kelios svarbios mintys ir tepaskatina jos mus gerai sunaudoti laiką. Naudo kimės kol diena, t. y. kol mes dar gyvenam žemėje, nes “ateina naktis, kuomet niekas nebegalės nieko daryti” (Jon. 9, 4). J. P.

Švenčiausioji Panelė Marija Šv. Mišiose

“Ir prisimindami garbingą atmintį visų pirma šlovingos visados Panelės Marijos...”

(Communicantes).

SVARBIAUSIOJI mūsų tikėjimo malda ir visų švenčių branduolis yra tai šventos Mišios, kurios yra ne kas kita, kaip tik mūsų Išganytojo kruvinosios už mus aukos ant kryžiaus atsikartojimas, tik nekruvinu būdu.

Šv. Mišios ne iš pat krikščionijos pradžių būdavo laikomos taip, kaip kad dabartiniais laikais, o ir dabar vakarų, t. y. lotynų apeigos skiriasi nuo rytų apeigų. Tik šv. Mišių branduolis, t. y. offertorium (paaukojimas), konsekracija, t. y. duonos ir vyno pavirti

mas JĖZAUS kūnu ir krauju, ir priėmimas Švenčiausio Sakramento buvo ir yra visur ir visose Mišiose likęs tas pats.

Kitaip ir negali būti, kadangi mūsų tikėjimo branduolis yra tai nesikeičiantis JĖZUS KRISTUS, Atpirkėjas, o išreiškimas Jam garbės yra tai, taip sakant, asmeniškias dalykas, kurs gali įvairiai ir apsireikšti. Taigi, ir krikščionys iš įvairių JĖZAUS gyvenimo įvykių yra sukūrę šv. Mišių maldas ir apeigas.

Suprantama savaime, jog šitoj maldų puokštėj negali trūkti gražiausios ir kvapnsniausios gėlės, būtent: Švenčiausios Panelės Marijos, kadangi Ji yra JĖZAUS KRISTAUS Motina ir Jojo bendradarbė atpirkime pasaulio!

Ne tiktai ypatingai Švenčiausios Panelės Marijos garbei skirtose Mišiose, bet ir visose kitose Jos vardas ar tiesiog minimas, ar netiesioginiai primenamas.

Štai, kunigui užgiedojus "Gloria in exelsis" (Garbė aukštybėse DIEVUI) savaime ir ateina mintin JĖZAUS gimimas Betliejaus staldely, dangaus Angelų giesmės, pie-menėlių ir Trijų Išminčių pagarba Užgimusia ir Jojo Motinai!

Skaitant lekciją, kur skaitoma dažniausiai Šv. Rašto Senojo Įstatymo žodžiai, savaime kilsta nepaprastai meilus vaizdas, kaip Švenčiausioji Panelė Marija studijuoja Šv. Raštą savo nuošaliame kambarėly ir maldauja Viešpaties kuoveikiausiai atsiųsti Išganytoją pasaulio, nė nemanydama, jog tai Ji pati yra ana išrinktoji!

Išpažinime tikėjimo per šv. Mišias (Credo) aiškiai minima Švenčiausioji Marija. "...Kursai dėl mūsų ir dėl mūsų išganyto nužengė iš dangaus ir įsikūnijo per Šventąją Dvasią iš Marijos Panelės ir tapo žmogus". Ir čia kaip tik perbėga per mūsų atmintį didžiausios svarbos žmonijai įvykiai: prieš amžius Švenčiausios Trejybės išrinkimas Švenčiausios Panelės Marijos per DIEVO Motiną, pranašystės apie Ją, Jos nekaltas prasidėjimas, Arkangelo apreiškimas ir JĖZAUS gimimas.

Per Offertorium (paaukojimą), kunigui aukojant duoną ir vyną, kurie netrukus virs JĖZAUS kūnu ir krauju, taip ir atsistoja akyse DIEVO Motina su Kūdikiu šventykloje, aukojanti savo dieviškąjį Kūdikėlį, kuriam, anot Simeono senelio žodžių, daugelis prieštaras ir kursai daugeliui bus išganymas.

Nuplovęs rankas po offertorium kunigas nuolankiai meldžiasi: "Šventoji Trejybė, priimk šitą atnašą, kurią mes tau atnašaujame JĖZAUS KRISTAUS mūsų Viešpaties kančios, prisikėlimo ir užžengimo atminčiai ir palaimintos Marijos... ir visų šventųjų garbei, kad jiems šis išeitų garbei, o mūsų išganymui, ir teiktųsi už mus užtarti danguje tie, kuriuos mes prisimename ant žemės per KRISTŲ mūsų Viešpatį, Amen". Čia jau aiškiai pažymėta, jog per šv. Mišias atnašaujama ne vien DIEVUI pagarbinti, bet ir šventiesiems pagerbti, o pirmoje vietoje Šven-

čiausiajai Paneli Marijai, ir išmelsti iš jų užtarymo!

Kanone, t. y. svarbiausioje šv. Mišių dalyje, po "Memento" (maldavimas už gyvuosius) kalbama "Communicantes": "Bendraudami ir prisimindami garbingą atmintį visų pirma šlovingos visados Panelės Marijos, DIEVO ir mūsų Viešpaties JĖZAUS KRISTAUS Motinos... ir visų šventųjų, kurių nuopelnų ir maldų dėliai leisk mums naudotis TAVO globos pagalba per tą patį KRISTŲ Viešpatį". Šiais žodžiais kuoaiškiausiai pažymėta šventųjų bendravimas su žemės gyventojais ir jų pagalba, kame pirmąją vietą užima DIEVO Motina!

Per Pakylėjimą, atsivaizduodami JĖZŲ ant kryžiaus, mes negalime neatsivaizduoti stovinčios prie kryžiaus sopulingiausios DIEVO Motinos, kuri kabančiojo ant kryžiaus Išganytojo yra pavesta mums būti irgi mūsų Mo-

tina, kad mes, paskendę varguose turėtume, kas mumis rūpinasi ir tarpininkauja pas DIEVĄ!

Po "Pater noster" (Tėve mūsų) tučtuojau kalbama labai graudinga malda į DIEVĄ, kur DIEVO Motina nurodoma kaipo didžiausi mūsų Užtarėja: "Paliuosuok, meldžiame, DIEVE, nuo viso buvusiojo, dabartiniojo ir būsiančiojo pikta ir, užtariant palaimintajai ir garbingai visados Panelėi. DIEVO Gimdytojai Marijai su šventais tavo Apaštalais Petru ir Pauliumi ir Andriejumi ir visais šventaisiais gailėstingai suteik ramybės mūsų dienoms, kad Tavo gailėstingumo pagalba ir nuo nuodėmių visados būtumėm laisvi, ir apsaugoti nuo visokios suirutės". Taigi, čia kuokaiškiausiai nurodyta, jog mes, besimelddami į DIEVĄ, turime kreiptis visų pirma į DIEVO Motiną, kad Ji pagelbėtų mums apsisaugoti nuo nuodėmių ir išmelstų mums ramybės net ir žemiškuose dalykuose!

Šis Jos tarpininkavimas tarp DIEVO ir žmonių ypač ryškiai pažymėta Josios švenčių Mišiose. Introitus (įžanginė malda prieš Gloria), Lekcijos, Graduale, ir Tractus (po Lekcijų giesmės) yra sudarytos iš šv. Rašto Senojo Įstatymo pranašysčių ir prilyginimų, ypač iš Dovidio psalmių, Saliamono giesmių, Izaijo pranašysčių ir Išminties knygos. Čia nuo pradžios iki galo išeina aikštėn visa švenčiausioji Panelė Marija, kaipo nekaltai pradėtoji Mergelė, nenustojusi savo mergystės DIEVO Motina, milžiniškas dvasios As-

muo, dangaus ir žemės Karalienė, pilna rūpestingumo ir pasigailėjimo mūsų, geriausioji Motina, apvainikuota skaisčiausiu garbės vainiku, prieš kurios Vardą klaupiasi visos galybės!

Prefacijoje prieš Kanoną Bažnyčia primena, jog Šventoji Dvasia ant Jos nužengusi, ir Ji, nenustodama savo nekaltybės, pagimdžiusi amžinąją šviesą pasauliui, JĖZŪ KRIŠTŪ, mūsų Viešpatį!

Visose šitokių Mišių maldose kreipiamės į Ją ne kaip kad ir dalinėtoją malonių, bet kaip kad į Užtarėją, melddamies, kad Ji išprašytų mums reikalingų malonių iš paties Viešpaties DIEVO, ir išreikšdami mūsų tikėjimą, jog Ji yra tikroji DIEVO Motina ir mūsų Motina, geriausioji mūsų Tarpininkė!

Mums čia gyvenant ir vargstant sielos ir kūno vargus, šitos švenčiausios Panelės Marijos šventės yra ypač brangios ir meilios, kadangi, jausdamies esą nusidėjėliai, mes neturime tiek drąsos stačiai kreiptis į DIEVĄ, teisingiausi Teisėją, kurį mes nuolatos užrūstiname savo prasižengimais, o matydami Joje galingą Motiną - Užtarėją, mes glaudžiamies prie Jos, žinodami gerai, jog Jis pasigaili mūsų, ne baudžia, bet meldžiasi, jog ir didžiausiems nusidėjėjams Ji maloningiausioji Motinė! Taigi, ypač per Jos šventes kilsta dangun karščiausieji atsidūsėjimai: "Šventa Marija, DIEVO Motina! melskis už mus nusidėjėlius dabar ir mūsų mirties valandoje! Amen".

Snaudalis

Kun. Dr. J. Navickas

ARČIAU SAVO TIKSLO

Jaunimas yra pati gražiausia žmonijos dalis. Jaunimas — tėvų viltis, tautos ateitis. Nenuostabu todėl, kad kaip šeimos taip ir tautos išleidžia didžiausias pinigų sumas jaunimui šviesti ir auklėti. Šių dienų skaudžiausi konfliktai yra kova tarp valstybės ir šeimos už vaikus ir jų auklėjimą. Bažnyčia, žinoma, vi-

suomet palaiko ir gina prigimties teisę: vaikai yra tėvų ne valstybės nuosavybė ir jokia galia negali šios teisės iš tėvų atimti.

Niekas taip nelinki laimės kitam kaip tėvai savo vaikams. Ir tiktai įvairios kliūtytys sutramdo visišką tėvų patiesaukumą savo vaikams. Tiesa, atsitinka, jog nemokyti

tėvai nepajėgia suprasti mokslo vertės ir todėl švietimą paneigia. Bet toksai tėvų tipas, ačiū Dievui, pas lietuvius smarkiai mažėja. Pas mus dažniausiai neturtas verčia tėvus atsisakyti savo skaisčiausių vilčių — duoti savo vaikams mokslą ir tinkamą išauklėjimą, juo labiau, kad eiti mokslą brangiai kaštuoja.

Tai labai gerai suprato lietuvių visuomenės vadai. Gyvenime jie sutiko nenugalimą kliūtį — buvo reikalingos didelės pinigų sumos, kurių mūsų išeivija neturėjo. Jeigu ir pasisakė nedideliame lietuvių jaunuolių būriui pasiekti aukštesnio mokslo, tai buvo nedidelis mūsų jaunimo nuostimis — mažutė dalelytė, negalinti patenkinti kultūringos tautos reikalavimų. Deja, ir to mažojo būrelio didesnioji dalis nueina paprastai savais keliais, savo tautai nieko gero nepadarydami, nes svetimų išauklėti jie žiūri į savo tautą kaip į sau svetimą, kartais net su panieka.

Ir visgi lietuvių tautai buvo reikalinga sava lietuviška šviesuomenė. Mūsų vadai nenusiminė, nenuleido rankų. Jie nutarė, kad iš paprastų menkučių centų turi būti surinktos reikalingos sumos švietimo reikalams. Realistai į tai tik nusišypsojo. Tačiau idealistai ėmėsi darbo. „Lašas po lašo ir akmenį ištašo.“ Pradėta skelbti mūsų spaudoje, įvairiose prakalbose, seimuose, kad Amerikos lietuviams reikalinga savoji aukštoji mokykla — kolegija. Pradėta ir aukos rinkti: pirma centais, paskui doleriais ir pagaliau šimtinėmis. Atsirado ir tūkstantinių. Nepraėjo nė dešimtis metų ir nepasijutome pasiekę savo tikslo.

Pradžioje toji įkurtoji kolegija buvo mažutė ir labai

varginga. Ne vienas lietuvis, žiūrėdamas į mūsų pirmuosius žingsnius, karčiai nusišypsodavo, metęs akį į kurią nors didelę Amerikos kolegiją. Metai slinko. Iš tos mažutės kolegijos pradėjo augti didesnė, gražesnė ir stipresnė mokslo pajėga. Patsai gyvenimas išsprendė tos kolegijos likimą — jinau buvo būtinau reikalinga!

Nuolatos augęs mokinių skaičius kolegijos vadovybė vertė ieškoti naujų pataipų, naujų galimybių. Dievo Apvaizda laimino, katalikiškoji visuomenė nuoširdžiai ją rėmė. Šių davinių pasėka išaugo gražioji Amerikos lietuvių kolegija — Marianapolis.

Kaip kiekvienoje švietimo įstaigoje, kuri auga ir plečiasi, taip ir Marianapolyje atsiranda gyvi reikalai. Šiandien patsai svarbiausias Marianapolio kolegijos reikalas yra patalpų trūkumas. Būtinau reikalinga atskirti high school arba akademią nuo kolegijos. To atskyrimo reikalauja mokslo sistemos dėsniai, to reikalauja ir valstybės švietimo departamentas. Antra, studentams reikalingos gyvenimo patalpos kambariai arba dormitorijos. Jeigu norima, kad studentai tinkamai mokintųsi, jiems yra būtinau reikalinga jų darbai ir gyvenimui sąlygos.

Štai kodėl Marianapolio vadovybė vėl ėmėsi pionieriškų darbų — naujos statybos. Ka-

dangi mūsų kolegija yra sukurta ne biznio, bet idealo pagrindu, todėl ji yra nuستاčiusi komžiausiu mokesniu savo studentams už mokslą ir pragyvenimą. Ši aplinkybė nė profesoriams nė pačiai įstaiagai neduoda galimybės sutaupti kitiems būtiniems gyvenimo tikslams. Ir kada iškyla statybos klausimas, kolegijos vadovybė priversta kreiptis į plačiąją visuomenę paramos.

Panašiai ir dabar, atėjus būtinam naujos statybos reikalui, kolegijos vadovybė kreipėsi į mūsų plačiąją visuomenę ir, reikia pasakyti, susilaukė nuoširdžiausio pritarimo. Pernai buvo paskelbtas aukso vaju: ieškota stambesnių aukų. Sumanymas surasti 100 asmenų, aukojančių po \$100 iki vasario 16 d. pilnai pavyko. Atsirado daugiau negu šimtas asmenų ir bendruomenių. Šis auksinis vaju dar nepasibaigė. Yra nemaža asmenų ir bendruomenių, žadėjusių dar šiais metais paaukoti po šimtinę.

Bet Marianapolio kolegijos reikalas yra mūsų visos tautos reikalas. Ne vien tik tie teturi remti kolegiją, kurie išgali paaukoti po šimtinę. Ją gali remti kiekvienas, kuris teišgali jai suteikti ir mažiausią auką. Iš tokių tai aukų sukurta Amerikos lietuvių kolegija. Bet mes turime dar ir nė būtinau turtingų, visgi pasiturinčių lietuvių, kurie įvairiose profesijose, bizniu-

se ar amatuose prasimušę gyvenime ir šandie gali ištiesiti savo duosnią ranką mūsų patiems gyviausiems tautos reikalams.

Šiuo atvėju mes pradedame sidabrinį vajų ir kreipiamės į pasiturinčius Amerikos lietuvius, kurie supranta mokslo prasmę, jį atitinkamai vertina ir kurie šandie jau gali savo lietuviškai kolegijai suteikti finansinę paramą. Mes kreipiamės šandie į vi-

sus Amerikos lietuvius profesionalus, biznierius, amatininkus ir šiaip jau pasiturinčius savo tautiečius, prašydami paaukoti Marianapolio kolegijos statybai po \$25. Labai nuoširdžiai prašome savo auką arba prizadą ištesėti iki Darbo Dienos — Labor Day, rugsėjo 5 d., 1938. Visos aukos bus skelbiamos mūsų spaudoje. Visiems profesionalams, biznio ir amato atstovams bus gera išsigarsinti. Jau pats iš-

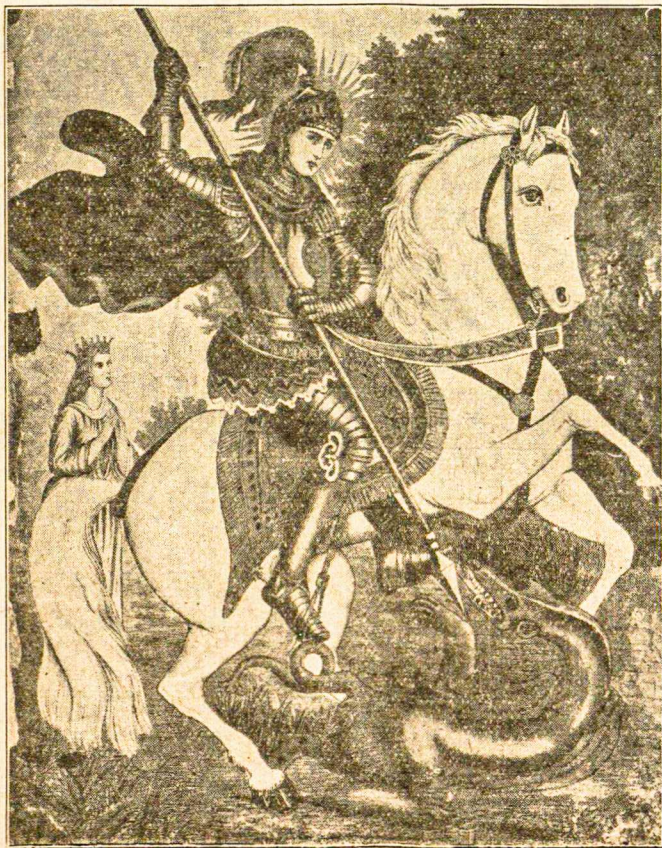
sigarsinimas bus didelis atmo-kėjimas už gražų duosnumą.

Mes tvirtai tikime, kad gražios lietuviškos širdies Amerikos Lietuvos netrūksta, kad mes turime tūkstančius gražiosios visuomenės, kuri tinkamai vertina dvasinius tautos turtus ir todėl jiems kelti ir ugdyti nepageilės \$25.00 ar net daugiau, kad sustiprintų ir išugdytų savo mokslo įstaigą į galingą tautinę pajėgą, laiduojančią mūsų tautai skaištų rytojū.

Remkite Pirmosios Amer. Liet. Marianapolio Kolegijos Naują Statybą!

AUKAS SIUSKITE ŠIUO ADRESU:

Kunigas JONAS K. NAVICKAS, M.I.C. — Marianapolis College — Thompson, Conn.

*Šv. Jurgis yra lietuvių globėjas.
Jo šventė yra švenčiama bal. 23 d.,*

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Kas Savaitę Nauja Mokykla

Londonas, Anglija. — Anglai net nekatalikai labai vertina konfesines katalikų mokyklas ir mielai jas remia. Štai Bradfordo miesto valdyba nutarė padengti 75 nuoš. išlaidų naujai statomų 3 katal. mokyklų. Taip pat ir Bristolio mieste. Dabar Anglijoje kone kas savaitę atidaroma nauja katalikų mokykla.

Plymouthso burmistras šitaip atsiliepia apie katalikų mokyklas: Aš tikiu neapsakomam religijos dėstymo naudingumui ir vaikų auklėjimui jų tėvų tikėjime. Aš džiaugiuos, kad katalikai dalyvauja miesto mokyklų komitete.

Ypatingai iškilmingai atidaryta nauja, kardin. Hinsley pastatyta, katalikų mokykla Londono miesto dalyje Limhouse. Visas miesto kvartalas skendėjo vėliavų miške ir gėlių gausume. Kardinolui einant, buvo sustabdytas judėjimas gatvėse ir minios žmonių puolė ant kelių, kad gautų jo palaiminimą. Ta proga viena gatvė buvo pavadinta anglų kankinio vyskupo John Fisher vardu. Burmistras pažadėjo ir daugiau gatvių pavadinti anglų katalikų kankinių vardais.

Kur Griaunamos Bažnyčios

Paryžius, Prancūzija. — Pagal praėjusiais metais padarytus apskaičiavimus Rusijoje per 20 metų 129,000 bažnyčių ir koplyčių paversta teatrais, kino salėmis ir valgyklomis bei krautuvėmis. 24,000 bažnyčių buvo išsprogdinta dinamitu. Nuteistųjų mirion dvasininkų skaičius siekia virš 40,000. Tik 1937 m. buvo pasodinta į kalėjimą, ištremta arba sušaudyta 26,000 tikinčiųjų, daugiausia dvasiškių ir vienuolių. Paskutiniai "valymo" įvykiai Rusijoje aiškiai parodo, kad žinios apie tikinčiųjų, ypač dvasininkų kruviną persekiojimą nėra perdėtos. Jeigu jie moka tik už įtarimą žudyti savuosius, kas yra su "svetimšaliais"!!

Šveicarams Įgriso Komunizmas

Bernas, Šveicarija. — Šveicarija — lais-

vės šalis. Ligi šiolei kentusi komunizmą, pagaliau subruzdavo jo atsikratyti. Ji paskelbė komunizmui viešą kovą. Šios kovos vaisius — greitai laukiamas visoje Šveicarijoje prieškomunistinis įstatymas, kuris palaužtų viešą komunistų veiklą. Kova prieš komunizmą daugiausia remiasi tuo, kad jis šveicarams yra visai svetimas, kažkokio Vokietijos žydo Markso sugalvota nesąmonė ir visuomenės neapykantos apaštalas. Šveicarai myli savo tautą, jos papročius, jos laisvę ir ramų gyvenimą, kuriuos kaip tik griauja komunizmas. Ypatingai prieš komunizmą yra nusistatęs jaunimas, kas aiškiai buvo jaučiama paskutinėje Lazanos konferencijoje.

Darbininkų Paminklas Jėzuitui

Paryžius, Prancūzija. — Pranuūzų jėzuitas Tėvas Peliksas Volpette yra labai daug pasidarbavęs juodarankių darbininkų tarpe. Atsidėkodami šiam dideliam geradariui, Saint-Etienne'o darbininkai stato jo garbei skirtą paminklą.

Kaip [Bus Priimti Kardinolai?

Budapeštas. — Vengrijos primas kard. Seredi, kuris dabartiniu metu yra Tarptautiniams Eucharistiniams Kongresams ruošti nuolatinės komisijos pirmininkas, praėjusiais metais buvo pakviestas ponią Horthy, Vengrijos regento žmoną, vyriausiąją XXXIV-jo Tarpt. Eucharistinio kongreso globėja. Šiomis dienomis ponią Horthy aplankė centrinio biuro būstinė, susipažino su kongresui ruošti darbais ir pareiškė savo gilų pasitenkinimą dėl kruopštumo, atsidėjimo ir nepaprasto sutarimo, su kuriuo tie darbai dirbami.

Ponija Horthy pranešė, jog kongreso metu Popiežiaus legatas bus asmeninis regentų svečias; regentų pily, tuose apartamentuose, kur pernai viešėjo Italijos karališkoji pora, bus apgyvendinti visi šeši į kongresą atvyksią svetimšaliai kardinolai.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Šiluvos "Marijos Šventovės" puošimu

Kaunas. — Šiluvos "Marijos Šventovės" puošimu rintai susirūpino J. E. Kauno Arkivyskupas Metropolitai J. Skvireckas. Jis pavadė J. E. Vyskupui T. Matulioniui draug su Šiluvos klebonu pradėti parengiamuosius darbus. Numatyta tuo tarpu šie dalykai padaryti:

1) Kelias praveisti kita puse bažnyčios šventoriaus, o buvusį iš bažnyčios fronto panaikinti, 2) Bažnyčią su koplyčia sujungti aikšte, kai kuriuos namus nugriaunant, 3) Įrengti maldininkams užėigos namus, 4) Bažnyčios beneficijos trobesius pertvarkyti, 5) Koplyčios portikus pertvarkyti, prieš koplyčią vartus pagaminti, koplyčios išorinę pusę išstinkuoti dirbtinu granitu, vidaus sienas išdekoruoti paveikslus pagaminti, chorą perkelti, zakristijai vietą nustatyti, 6) Bažnyčioje: didįjį altorių atnaujinti, sienas, lubas perdažyti, grindis ažuolines įdėti, bokštus užbaigti, šventorių išgrįsti, 7) Kryžiaus kelius įrengti, 8) Marijos skausmų stacijas įrengti, 9) Pastatyti paminklus kun. Kazakevičiui, architektui Vivulskiui ir kun. M. Jurgaičiui, Šiluvos klebonui.

Gražus Pavyzdys

Dusėtai. — Šiais metais Maskvyčių kaime neturtingas pilietis, — kuris būdamas kuklus pavardės prašė neskelbti, — skaito net devynius katal. laikraščius. Būtent: "Šaltinį", "Ūkininką - Vyrų Žygius", "Mūsų Laikraštį", "Liurdą", "Panevėžio Garsą", "Saleziečių Žinias", "Šaltinėlių", "Žvaigždutę" ir "Kregždutę". Tokių kultūrinių piliečių yra ir daugiau.

Pavyzdinga parapija

Gižai. — Neseniai atvykęs, naujasis parapijos klebonas kun. J. Grigaitis jau suspėjo žymiai pakelti parapijos katalikų gyvenimą. Anksčiau buvusi pastebima komunistų įtaka dabar visai išnyko. Daug apsileidėlių ir "bedievių" dabar vėl lanko bažnyčią. Neseniai susitvėrė ir gausus katalikų vyrų skyrius, kuris jau lenktyniuoja su pavasarininkais

ir net kat. moterimis. Vieni parapijiečiai yra nuoširdžiai prisirišę prie savo klebono ir remia visus jo žygius. Neseniai parapija sutartinai išigijo žemės naujiems kapams, pripuošė savo bažnyčią gražiu žirandeliu, ir t.t. Vienybė — galybė!

Gražiai Veikia

Kupiškis. — Pavasarininkai vyrai pasižymi dideliu darbštumu. Jie vieni tvarko organizacijų didelę biblioteką, veda jaunimo ramovę. Be to, uoliai dalyvauja bažnyntiniame ir visuomeniniame gyvenime. Nepraestina vienas svarbesnis kokio nors įvykio minėjimas, kuriame ir jie nedalyvautų su savo naująja vėliava. Patys nariai parengia puikius referatus ir skaito susirinkimuose.

Kaimas Meldžiasi

Stakiai. — Penktadienį, saulei nusileidus, einant per stakių apylinkę įvairiose vietose girdėti, kaip skelbėjai trimituoja ant ragų, kornetų ir kitų pabūklų, kviesdami kaimynus į paskirtas vietas kryžiaus kelių giedojimui. Toliau nuo bažnyčios esantieji kaimai bendrai maldai susirenka ir sekmadieniais.

Gausi Moterų Konferencija

Kaunas. — Kaune prasidėjusi Kat. Moterų konferencija buvo labai gausi: dalyvavo per 1000 dalyvių. Iškilmingame posėdyje dalyvavo Lietuvos vyskupai. Gauta daugybė sveikinimų. Jėzuitų bažnyčioje įvyko išpūdinga naktinė adoracija už Tėvynės laisvę. Suruošta tautiškų drabužių paroda. Skaityta vertingos paskaitos. Moterų dvasinė nuotaika labai pakilus.

3000 Litų už Varpa

Krosna. — Išvežus rusams D. Karo metu iš Krosnos didelius bažnyčios varpus, iki šiol apseita paprastu skambalu ir tik pastaraisiais metais atvykus naujai klebonaut kun. V. Maslauskui susirūpinta nauji varpai. Varpas jau užsakytas. Kainuos iki 3000 litų. Tam tikslui suruošta viena loterija ir renkamos aukos kaimuose. Iki šiol aukomis geriausiai pasireiškė Krosnėnai, Pėdiškiai ir Saltininkai. Išigijus varpa, parapijos reikalų sutvarkymu Krosna galės didžiuotis prieš kitas parapijas.

PAKVIETIMAS

Gerbiamiems Kunigams Ir Pasaulionims

Baland. 22 d. ryte įvyks įspūdingos altorių konsekravimo iškilmės naujoje Marijonų Seminarijos koplyčioje. Konsekravimo pamaldos prasidės 8 valandą ir joms pasibaigus bus atlaikytos Mišios.

Altorius konsekruos ir šv. Mišias atlaikys Jo Ekscelencija Vyskupas Thomas D. O'Brien, D.D., asistuojant apielinkės lietuvių dvasininkijai. Giedos klierikų choras.

Iškilnėms pasibaigus, visiems susirinkusiems svečiams bus duodami užkandžiai naujoje Seminarijos Auditorijoje.

Visus Marijonų įstaigų rėmėjus, kunigus ir pasaulionis, šiuomi labai nuoširdžiai kviečiame į šias labai retas iškilmes atvykti. (Atskirai pakvietimai nebus siuntinėti).

Marijonų Seminarija,
Hinsdale, Ill.

Marijonų Vienuolija.

Gražus Lietuvos pajūrio vaizdas

JAUNI VYRAI!

Ar Jūs norėtumėte save paaukoti

Dieviui kaipo Broliukai Vienuoliai, tobulinant savo gyvenimą malda ir darbu vienuolyne ramybėje bei tyloje?

Jeį moki kokį nors amatą, pašvesk į Dievo tarnyboj! Jei nemoki jokio amato, mes Tamstą mielai išmokysim. Visą gerumą, kurs tavyje yra, paaukok geram tikslui ir tapk Broliuku Vienuoliu — Marijonu. Jei jauti savyje pašaukimą tapti Broliuku, dėl tolimesnių informacijų kreipkis į

REV. FATHER MASTER OF NOVICES
Marian Hills Seminary Hinsdale, Ill.

“Kristaus Karaliaus Laivas”

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir “Laivas” metams \$3.00
Vien laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c